19/09/2020

Η ανακομιδή των λειψάνων του γέροντα Αμφιλοχίου Μακρή

/ Ορθόδοξες Προβολές

Στις 19 Σεπτεμβρίου τιμούμε την ανακομιδή των λειψάνων του γέροντα Αμφιλοχίου Μακρή της Πάτμου.

Στην αγιοκατάταξη του γέροντα Αμφιλοχίου Μακρή της Πάτμου, προχώρησε στις 29 Αυγούστου 2018 η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Ο μακαριστός Όσιος Γέροντας Αμφιλόχιος Μακρής γεννήθηκε στην Πάτμο στις 13 Φεβρουαρίου του έτους 1889 από ευλαβεστάτους γονείς, τον Εμμανουήλ Μακρή από τους Λειψούς και την Ειρήνη Γαλάνη από την Πάτμο. Το έτος 1906 σπρωγμένος από θείο πόθο και αγάπη προς τον Κύριο σε ηλικία μόλις 17 ετών εισέρχεται δόκιμος στην καθ’ ημάς Ιερά Μονή Αγίου Ιωάννου Θεολόγου Πάτμου. Διακρίνεται για το ζήλο και την κατά Θεόν προκοπή και το αυτό έτος κείρεται ρασοφόρος μοναχός μετονομαζόμενος Αμφιλόχιος, προς τιμή του αναδόχου του. Προς πνευματική του ωφέλεια επιδιώκει τακτική επικοινωνία με ενάρετους ησυχαστάς που εγκαταβιούν στην Πάτμο όπως ο ασκητής Θεόκτιστο. Το 1914

ασθενεί και μεταβαίνει στην Αθήνα και από κει στην Αίγινα όπου συνδέεται πνευματικά με τον Άγιο Νεκτάριο από τον οποίο μυείται βαθύτερα στην ησυχαστική παράδοση και τη νοερά προσευχή.

Το στερρό μοναχικό του φρόνημα και ο ιεραποστολικός του ζήλος τον βοηθούν ν' αναπτύξει ιεραποστολική και ποιμαντική δράση στα πέριξ νησιά. Κατά τα έτη 1926-1932 ορίζεται προϊστάμενός του Ιερού Σπηλαίου της Αποκαλύψεως όπου εκτελεί επισκευές στο Ναό κι επιμελείται την αγιογράφησή του. Την 14η Νοεμβρίου του 1935 εκλέγεται Ηγούμενος για δύο έτη, στην κρίσιμη περίοδο της Ιταλοκρατίας, ενώ παράλληλα ιδρύει τη γυναικεία μονή του Ευαγγελισμού. Σύμφωνα με την ηγουμένη Ευστοχία, η ίδρυση της μονής ήταν επιθυμία του Γέροντα όπως «ἐκ τοῦ κέντρου αὐτοῦ μέ ἐφόδια πνευματικά νά ἐργασθοῦν αἱ κατάλληλοι ἐκ τῶν μοναχῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ διά τήν διάδοσιν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καί τήν ἐξάσκησιν τῆς φιλανθρωπίας». Η εκλογή του δεν ήταν αρεστή στους Ιταλούς κατακτητές γι' αυτό και τον εξορίζουν στην ηπειρωτική Ελλάδα, διαλύουν τη γυναικεία Ιερά μονή και τον αντικαθιστούν με κάποιον έμπιστό τους. Από την ηπειρωτική Ελλάδα αναπτύσσει άοκνο ιεραποστολική και πνευματική δράση, περιοδεύων πνευματικώς σε Ιωάννινα, Θεσσαλονίκη και Κρήτη.

Στην Κρήτη διορίζεται από τον τότε Μητροπολίτη Βασίλειο ως πνευματικός όλης της Μεγαλονήσου. Τελικώς ανακαλείται από την εξορία και υπηρετεί τη μονή της μετανοίας του ως πνευματικός και Ηγουμενοσύμβουλος. Αναδιοργανώνει τη γυναικεία μονή του Ευαγγελισμού και εργάζεται για τη θρησκευτική ανόρθωση της Δωδεκανήσου. Ιδιαίτερη σχέση αναπτύσσει ο Γέροντας με τους μαθητές της Πατμιάδος Εκκλησιαστικής Σχολής όπου τελεί το μυστήριο της Ιεράς Εξομολογήσεως. Η ακτινοβολία της εξαγιασμένης προσωπικότητας του ασκεί ευεργετική επίδραση στις ψυχές των μαθητών. Δημιουργεί έτσι ένα ακόμη πνευματικό φυτώριο από νέους σπουδαστές που έχουν την έφεση της αφιέρωσης στον Κύριο. Ο πλούτος της αγάπης του όμως δεν εκδηλώνεται μόνο στην εικόνα του Θεού, τον άνθρωπο, αλλά ιδιαίτερη είναι η αγάπη του προς τα δένδρα και με δική του πρωτοβουλία δενδροφύτευσης πεύκων η νήσος Πάτμος είναι σήμερα από τις πιο κατάφυτες περιοχές.
Η εποποιΐα της ζωής του τελειώνει, ο ίδιος λαμβάνει μήνυμα από τον Κύριο για την αναχώρησή του και ως την τελευταία στιγμή ευλογεί τα τέκνα του και παραγγέλνει την ανάγκη καλλιέργειας της νοεράς προσευχής «παιδιά μου καλλιεργήσετε τήν εὐχήν». Την 16ην Απριλίου του έτους 1970 κατόπιν ολιγοήμερης ασθένειας αλλά συνεπείᾳ χρονίων νοσημάτων από τα οποία κατατρυχόταν αναπαύθηκε εν Κυρίω σε ηλικία 81 ετών. Σύμφωνα με την επιθυμία του ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο της Ιεράς Μονής του Ευαγγελισμού. Μετά παρελεύσεως 10 ετών από την κοίμησή του έγινε και η ανακομιδή των τιμίων λειψάνων του και η εναπόθεσή τους σε ξύλινη λάρνακα στο οστεοφυλάκιο της

Ιεράς Μονής. Η ευωδία και η θαυματουργία τους δίνουν έκδηλα σημεία Αγιότητος.